

j. n. uplatňovati jen před řádnými soudy. Nelze zde užití obdoby případu, kde nárok veřejnoprávní přejde postupem na jinou osobu, nýbrž naopak obdoby s případem, kde zmocněnec požaduje od zmocnitele náhradu výloh, které pro něho podle předpisu práva veřejného učinil. Stejně jako zmocněnec by se této náhrady jen u řádných soudů mohl domáhati, může i podaná žaloba jen pořadem práva býti vyřízena.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl, podotknuv, že jest správným, že nárok pojištěnce proti nemocenské pokladně jest povahy veřejnoprávní, že spory ohledně postižených nároků mezi nemocenskou pokladnou a jinými ústavy nemocenskými projednávati jest u příslušného správního úřadu a že postupem veřejnoprávního nároku nelze pozměnit veřejnoprávní jeho povahu, což plyne již ze zásadního ustanovení § 1394 obč. zák., podle něhož bylo právo cedenta a cessionáře totožné. Leč v daném případě se ani o takováto práva ani o cessi nejedná, nýbrž o náhradní nárok dle § 1042, jenž jest nárokem soukromoprávním a proto příkázán judikatuře řádných soudů i tehdy, když zákonný závazek k náhradě jest rázu veřejnoprávního, jako jest všeobecně uznáno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 20. února 1923, č. R I 31.

—k.—

II.

Placení nedluhu. Příslušnost.

A. zaměstnával služku, kterou opomenul přihlásiti u nemocenské pokladny. Když tato onemocněla, vznikly této pokladně výlohy ve výši 2228 Kč, které žalobce přes protest zaplatil. Když po té vydán byl nález nejv. spr. soudu ze dne 2. července 1923, č. 5775, žaloval A. pokladnu u okresního soudu na vrácení zaplacených výloh. Okresní soud žalobu zamítl pro svoji nepřislušnost, rozhodnutí své takto odůvodniv.

Žalobce domáhá se vrácení zmíněné částky upírá svůj nárok o § 1431 obč. z. a uplatňuje, že uvedenou částku omylem plnil a že žalovaná pokladna omyl ten sama způsobila. Nárok podle § 1431 předpokládá soukromoprávní poměr žalobce k žalovanému; poměr takový zde není. Zákon nemocenský ustanovuje v § 41 výslovně, že spory, které vznikají mezi zaměstnavateli a okresními nemocenskými pokladnami o povinnosti k placení příspěvků neb o náhradě, jež má býti placena dle § 32 n.

z., rozhodují ve všech případech dozorčí úřady. Je zde proto příslušnost okresních soudů neodůvodněna.

Stížnosti krajský soud vyhověl a zamítl námitku nepříslušnosti pořadu práva, uloživ okresnímu soudu, aby jednal ve věci samé. **D ů v o d y:** Stížnosti nelze odepřítí oprávnění. Stěžovatel žádá odsouzení žalované k placení částky 2228 Kč tvrdě o ní, že plnil omylem, ačkoliv ona nemá proti němu žádného práva na částku uvedenou, ježto služka u něho zaměstnaná nemocenskému pojištění nepodléhala a on nebyl povinen ji přihlásiti.

Ať má § 41 n. z. výslovné ustanovení, že spory tam uvedené přísluší k rozhodování úřadům dozorčím a otázka pojištění služby jest za všech okolností veřejno-právní, zůstává přes to nárok žalované nárokem soukromoprávním, zvláště když se opírá o důvody soukromoprávní, totiž neodůvodněné obohacení se žalované vzhledem k § 1431 obč. z.

Nejvyšší soud k revisi stížnosti obnovil usnesení soudu okresního. **O d ů v o d n ě n í:** Žalobce domáhá se na žalované straně vrácení částky, která byla jako náhrada podle § 32 n. z. žalované zaplacená. Zajisté nebylo úmyslem zákonodárce příslušnost politických úřadů obmeziti jenom na spory o náhradu výloh podle § 32 n. z.; u uvedených úřadů je spíše provésti právní spory o tuto náhradu, tedy i o vrácení zaplacené náhrady. Jinak zákonný předpis, podle kterého přikázány jsou spory úřadům správním, obmezen by byl tím způsobem, že zaměstnavatel by náhradu dle § 32 n. z. zaplatil a vrácení její by soudní cestou se domáhal, čímž ovšem úmysl zákonodárce odněti spory o náhradu soudům by byl zmařen.

R o z h o d n u t í n e j. s o u d u z 27. l i s t o p a d u 1923 č. R. I. 996.

-k-

Odmítl-li sborový soud I. instance žalobu usnesením pro věcnou nepříslušnost proto, že věc patří před soud okresní, a bylo-li usnesení toto soudem rekursním změněno v ten rozum, že věcně příslušným jest sborový soud, jest dovolací rekurs proti tomuto usnesení soudu rekursního podle §u 45 j. n. nepřípustný.

Tovární dělník žaluje majitele továrny na náhradu škody způsobené tělesným úrazem při práci v továrně utrpěným; škodu tuto žalovaný prý zavinil, poněvadž úraz neohlásil všeobecně